

Prædiken til 17. søndag efter trinitatis

Mark. 2, 14-22

Gad vidst, hvor mange der i dag ved, hvordan man syr en lap på? - sådan tænkte jeg, da jeg læste evangelieteksten til i dag. Jo, måske, hvis man er midaldrende, sådan omkring de 50 og opefter, for så har ens mor måske lært en at lappe. Men vi bruger det ikke rigtig mere. Vi gider ikke reparere, hvis der går hul på strømperne. Det kan ikke betale sig, nu går vi ud og køber et par nye. I min barndom i 1960'erne var det stadigvæk værd at lappe sit tøj og stoppe sine strømper, for tøj (og ting i det hele taget) var noget, man havde i årevis og sled på, til det ikke kunne mere. Nu lever vi i en kultur, en økonomi, hvor vi køber og smider væk hele tiden. Vi vil gerne have det sidste nye, og det sidste nye ændrer sig konstant. Moden skifter minimum hvert halve år. Vores smartphone kommer i en ny model en gang om året, og det frister. Vi bliver glade, når vi får noget nyt. Vi synes, vi bliver lidt nye af det selv.

Men måske er det mest udenpå, vi bliver nye. Når en ny mode efter et par måneder ikke er på mode mere, når vi har vænnet os til de nye bukser eller sko, og de ikke længe er så interessante, så står vi der og er stadigvæk bare vores almindelige gamle selv

som før. Hvis man er tilfreds med at være den, man er, og med sit liv, så er det jo ok, men det kan sagtens være, at man ikke er så tilfreds. Man længes måske efter, at noget skal forandre sig for alvor, at der skal ske noget *rigtigt* nyt. Ikke kun uden på, men også inden i en. Noget, der ikke kan lappes over med en ny smartphone eller et par nye sko.

Vi kan ikke få forandring ved at sætte en ny udvendig lap på det gamle. Sådan siger Jesus. Dermed siger han også, at han selv er kommet ikke for bare at være en lap, men for at bringe noget, der er helt nyt, som vil nå ind i det inderste af os, og som vil forandre os. Vi hører, hvordan han får Levi til at forlade det gamle, og for Levi var det gamle, at han levede sit liv ved toldboden, hvor han på romernes, besættelsesmagtens, vegne, sad og krævede skatter ind af folk. Det var selvfølgelig upopulært. Ingen har lyst til at blive tvunget til at betale skat til dem, der har besat ens land, og folk kan slet ikke lide, når det er nogle af deres egne, der gør det. Det er illoyalt. Nogle toldere benyttede i øvrigt lejligheden til at skaffe sig selv nogle ekstra penge. Det har Levi måske gjort, og måske var han blevet træt af det liv, han

førte; måske har han følt sig fanget ind af, hvad han havde gjort der i toldboden gennem årene, og som havde gjort ham ensom og upopulær. Vi ved det ikke, for det fortæller Markus jo ikke noget om, men da Jesus kommer forbi og ligeud siger til Levi: ”Følg mig”, ja, så rejser han sig uden spørgsmål og forlader sin bod med det samme, forlader sit gamle liv med den pæne, men landsforræderiske indtægt. Han var, åbenbart, helt og aldeles parat til at følge det nye, der nu kom ind i hans liv. Han satte ikke lapper på sit liv, han gik ikke ud og købte sig et nyt fjernsyn for at glemme utilfredsheden med sin tilværelse; han gik ikke på kompromis. Han lagde alting bag sig.

Det er ikke det nemmeste at gøre: sådan at forlade alt for at begynde på en frisk. De færreste af os formår det. Der skal som regel noget udsædvanligt stærkt til, for at vi sådan tør kaste os ud i en helt anderledes tilværelse. Noget, der kan få os til det, er, når vi forelsker os og møder den store kærlighed. Så er vi motiverede til uden tøven at give slip på os selv og det, vi kender. Så kan vi finde på at flytte til den anden ende af verden, hvis det skal være, for at være samme med den, vi elsker. Når sådan noget sker med os, så er både håbet og motivationen i top, og vi tror på, at det nok skal gå. Når vi er i vores daglige trummerum derimod, så er vi mere forsigtige. Så er vi ikke til sinds sådan uden videre at kaste alt, hvad vi ejer og har, bort. Så er vi ikke indstillet på så let at lade os påvirke og berøre som Levi, der lader sig bevæge ind i noget helt nyt. Egentlig er det helt ved siden af, at Jesus kalder på netop Levi. For Jesus burde ikke

gå og mænge sig med toldere og andre uretfærdige personer. Og han burde slet ikke gå ind i en tolders hus og sætte sig til bords og spise sammen med ham, men det gør han, og det er noget af det nye, som Jesus kommer med. Alle de ’forkerte’, alle synderne, alle de, der ikke har fortjent, at Gud skal holde af eller vise dem nåde, dem vælger Jesus at være sammen med. Han vælger at give dem muligheden for at få et nyt liv sammen med Gud. For de har om nogen brug for det.

”Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige”, siger Jesus. ”Jeg er kommet for at kalde syndere”.

Alle de, der tror, at de allerede er retfærdige, og som ikke mener, der er behov for forandring, fordi de ikke har syndet og derfor har ret til at få del i Guds rige, de kan rynke på næsen over, at Jesus bruger sin tid sammen med de forkerte. Men synderne, som har gjort alt det, der var galt, de er helt klar over, at de har brug for en forandring og et nyt liv. Salmisten i vores første læsning i dag kaldte det ’at få lagt en ny sang i munden’. Med en ny sang i munden kan et menneskes liv nu udtrykke sig og leves på en anden måde, ikke fordi det skifter mode eller stil udenpå, men fordi noget har ændret sig i det inderste, og derfor også ændrer tingene udadtil. Før Jesus kom og kaldte på ham, havde Levi en tilværelse, som formentlig var velhavende og komfortabel, der var sikkert stil over det, men der var ikke nok af det ægte liv inde bag stilen.

Jesus gør tit det, han ikke må. Han er sammen med alle dem, som man ellers skal holde sig fra, han helbreder, når det er sabbat, hvor man ikke må arbejde, og han er ikke

bange for at røre ved folk, som anses for urene, og som andre ikke vil have noget med at gøre. Han gør noget nyt, og det er ikke velset. Han kommer billedlig talt med en ny vin, og den kan ikke uden videre rummes i de gamle sække, de gamle regler. Den vin, han kommer med, kunne vi kalde frelse, Guds nåde, Guds kærlighed, og det sprænger grænser. Guds kærlighed kommer ikke for at lappe på det gamle. Det er en altomvæltende begivenhed, der overskrider vores kendte rammer og former, love og bud.

Det er ikke fordi loven så ikke længere duer. Det gælder stadigvæk, at man ikke skal slå ihjel, stjæle eller lyve og så videre. Men kærligheden er mere. Kærlighedens væsen er sådan, at den af sig selv ikke lyver, ikke stjæler og ikke slår ihjel.

Kærligheden og nåden sprængte formen på Levis liv, og han måtte gå nye veje. At forlade alt, hvad man har, kan ligne et anfald af vanvid, og sådan vil vi måske umiddelbart opfatte det, men for Levi var det en tillids-handling, en troshandling. At følge loven og buddene kræver, at man er samvittighedsfuld og har selvkontrol, men ikke nødvendigvis at man har tillid eller at man af bare tør tage et nyt skridt ud i det ukendte. Vi kan godt overholde et bud, vi kan gøre de rigtige ting, og vi kan hykle med, hvis det skal være, og ingen kan se, om vi tror på det, om vi mener det, om vi virkelig *er* retfærdige. Men det er noget helt andet med kærligheden. Den hykler ikke, den lyver ikke, den gør noget andet. Den lægger en ny sang i vores mund.

Susanne Pedersen

Finderup-Reerslev

Salmer:

731, 308, 298, 582, 404, 494

Redaktion

Valgmenighedspræst
Margrethe Dahlerup Koch
V. Strandbjerg 32
6950 Ringkøbing
mdkoch@mail.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
– hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk